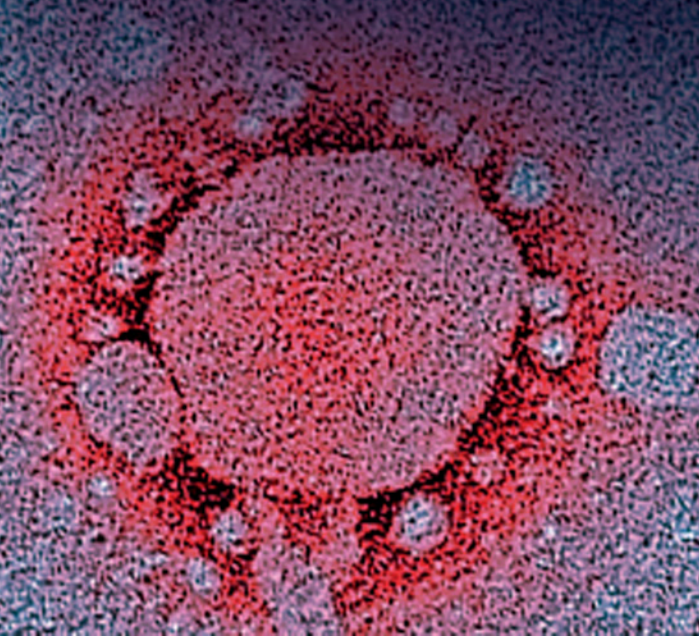

BORIS HANSEN
& SARA BINDEBALLE **MARBURG-**
EKSPERIMENTET

K R I M I . H U S E T S F O R L A G

MARBURG-EKSPERIMENTET

Boris Hansen & Sara Bindeballe

MARBURG- EKSPERIMENTET

HUSET'S FORLAG

MARBURG-EKSPERIMENTET

© Boris Hansen, Sara Bindeballe og Husets Forlag

Omslagslayout: Stoltze Design

Grafisk tilrettelæggelse: Gitte Thorsted

Tryk: Nørhaven Paperback A/S, Viborg

ISBN 87-7483-561-0

ISBN-13: 978-87-7483-561-5

MARBURG-EKSPERIMENTET

er vinder af konkurrencen Årets Århus-krimi 2006

1. udgave, 1. oplag, 2006

Husets Forlag

Havnegade 4

DK-8000 Århus C

Tlf.: 86 19 65 48

Fax: 86 19 65 58

E-mail: info@husetsforlag.dk

www.husetsforlag.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Det er en skærende lys dag, og Marija betragter Danmark ovenfra. Det mest karakteristiske træk ved Danmark er de utallige marker, der ligger side om side i tilfældig sammenhæng og får landet til at fremstå som et kludetæppe af grå og grønne lapper i alle størrelser. Gårdhusene ser tomme ud; selv fra flyet kan hun se de mørke ruder og lukkede ladeporte. Der er ingen trafik på de lange vejstrækninger, som forbinder beboelserne. Marija får en morbid tanke: Hun er på vej ind over et land, hvor der ikke har boet mennesker i lang tid. Alle omkom af sygdom for flere år siden, men omverdenen har endnu ikke opdaget det, for det lille land har altid passet sig selv. Nu er der kun ubefærdede landeveje og tomme huse tilbage.

Hendes teori stilles til skamme, da Århus kommer til syne. Enkelte biler i insektstørrelse bevæger sig til og fra myretuen, som ligger der hvor kysten bugter sig skarpest. Så passerer flyet henover og fortsætter mod Tirstrup.

Oppe foran i kabinen fortsætter det hylende spædbarn med fornyet styrke. Det har stået på i tyve minutter nu, og Marija er næsten på grådens rand, også selvom hun aldrig græder. Hun hader børn og flyvemaskiner, hader propper i ørerne, hader hold i nakken og kulden i flere kilometers højde. Hun hadede mellem-landingen i England, men ikke ligeså meget som hun hader den myretue under hende, der skal være hendes hjem i Gud ved hvor lang tid. Hun hader synet af landbrug og bondegårde.

Dievas. Hvad laver jeg på dette sted?

Et sug går gennem hende. Flyets motorer sukker dybt, idet landingen begynder. Få minutter senere slår hjulene mod asfalten. Kabinen ryster, den skurrende lyd når sit klimaks, og hun er atter nede på jorden.

Marija står i kø ved en skranke i flere minutter, før hun skal

vise sit pas. Der er ikke nogen der vil se den opholdstilladelse, som universitetet har skaffet hende, så inden længe sidder hun i et cafeteria med sin kuffert og rygsæk. Det er først her, hun tager en række dybe indåndinger og lader flyskrækken skylle ind over sig. Den stress, der har ophobet sig over de seneste par uger, føles tungere end nogensinde. Hun lukker øjnene og falder i søvn i stolen til lyden af klirrende tallerkener og lavmælte samtaler på et sprog, hun troede, hun havde glemt.

Hun drømmer om gader – ikke om de smalle, sjælfulte mellemrum mellem husene i hendes hjemby tilbage i Litauen, men om Københavns travle, aggressive trafik og støj. Det føles som en evighed siden, hun boede der. Vil tingene blive anderledes i Århus?

Nogen klapper hende forsigtigt på skulderen. Hun ser op. En ung, mager mand med rødt hår og små briller står over hende med et fjoget smil.

„I recognised ... øh ...“ Han vifter med en papirlap. „This is you.“

Han viser hende lappen, og der går lidt tid, før hun genkender sig selv. Det er et gammelt billede fra da hun var korthåret og mere naiv end i dag. Hun ser glad ud. Da Århus Universitet bad hende om at vedlægge et portrætfoto i seks kopier, var dette billede det eneste, hun kunne finde. Hun hader det.

„I'm ... they sent me to find ... hi.“ Manden rækker sin hånd frem.

„Jeg kan godt forstå dig,“ siger hun prøvende og hører med det samme, hvor kunstigt det lyder. „På dansk.“

Manden måber. Så griner han lettet. „Åh. Okay. Det sagde de nemlig ikke. At du kunne ... Jeg hedder Tor.“

De hilser på hinanden, og hun rejser sig op. Tor leder hende udenfor, mens han forklarer nærmere. „Jeg er også fra afdelingen – hvor du skal være. Eller ... Hvordan var flyveturen?“

Marija trækker på skuldrene.

„Det er spændende, er det ikke?“ spørger Tor og kigger på hende, mens de krydser en parkeringsplads. „Det var godt, du kunne komme så hurtigt. Vi stod virkelig med håret i postkassen, da Stein stoppede. Stein Kristensen, det er ham, du afløser.“

„Hvad skete der med ham? Blev han syg?“

„Hvad? Stein? Nej, han ... nu skal jeg lige hjælpe dig med den her.“ De står ved en stationcar, og Tor løfter hendes kuffert ind bagi. „Nej, han blev forflyttet. Til Thailand. Fik et godt tilbud.“

De kører ind mod Århus. Det tager en times tid, og under turen siger Marija næsten ingenting. Tor siger derimod alt.

„Vi er kommet ret langt,“ fortæller han, „men vi mangler stadig en del gensekvenser. Vent til du ser laboratoriet. Har Elias fortalt dig, at det er et BSL-4?“

„Ja,“ siger Marija.

„Det var derfor, vi ikke kunne hive hvem som helst til Danmark. Det skulle være en som dig, der har prøvet det før. Vores arbejde kræver en 4'er. En 3'er er ikke sikker nok, når det nu er det her projekt, vi har med at gøre. Det har taget dem et par år at bygge det under universitetet. Hvis der sker noget farligt, kan vi omdanne stedet til et fuldstændig lufttæt område med et tryk på en knap, så der ikke slipper noget op. Ligesom en grav, nærmest ...“ Han stopper. „Du ved alt det her i forvejen, gør du ikke?“

„Jo.“

Han griner fjoget. „Det er den eneste 4'er i Danmark. Er det ikke *vildt* spændende?“

„Jo,“ siger Marija.

„Når du er klar til at læse operationsmanualen, så har jeg en kopi. Der er et par andre dokumenter, du er nødt til at sætte dig ind i ...“

* * *

Marijas nye hjem viser sig at være en embedsbolig, der ligger blandt universitetsbygningerne, tæt ved hendes kommende arbejdsplads. Da Tor har sat hende af, står hun alene et par minutter på den vinterkolde vej, hvor snedriver adskiller cykelsti og fortov. Hun løfter kufferten, finder den nøgle, Tor gav hende og træder indenfor.

Det tager hende ikke lang tid at få overblik over lejligheden.

Hun er mest interesseret i arbejdsværelset. I hjørnet står et kvadratisk skrivebord, men hun er formentlig nødt til at finde noget større, hvis hun skal have papirarbejde med hjem fra laboratoriet.

Marija ser på de nøgne vægge. *Det skal nok gå, det her*, når hun at tænke. Så mærker hun vægten af den tomme lejlighed og følelsen af fremmedhed presse ned over sig, og hun ved, hun er nødt til at gøre noget, sætte sig selv i gang.

Hun pakker sin bærbare computer ud, og det viser sig, at der er trådløst netværk i området. Tor gav hende navnet på det universitet i Thailand, hvor hendes forgænger blev forflyttet til. Hvis hun kan komme i kontakt med ham, kan han måske fortælle hende om nogle af hendes nye opgaver, og så behøver hun ikke stille så mange unødvendige spørgsmål henne på laboratoriet.

- - -
Fra: Marija <marija_aleksa@mail.lt>
Til: Mahidol University
<info@mahidol.ac.th>
Emne: „Stein Kristensens Email Address?“

Hi,

I'm a colleague of Stein Kristensen, who was transferred to your university two weeks ago. I need to contact him as soon as possible. Can you send me the email address he uses at the university? Thank you.

Marija

- - -

Resten af eftermiddagen går med at udforske nabolaget. Marija farer næsten vild i et forsøg på at finde ind til midtbyen. I sit hoved er hun allerede ved at lave en liste over de ting, hun får brug for: *Større skrivebord. Nyt tøj. Kort over Århus.*

Samme aften ser hun, at de har svaret fra Thailand.

- - -

Fra: Mahidol University
<info@mahidol.ac.th>
Til: Marija <marija_aleksa@mail.lt>
Emne: „RE: Stein Kristensens Email
Address?“

hi marija,

I have searched our database. There are no students or teachers by the name of 'stein kristensen' at Mahidol.

Please contact us again if you need further help.

Regards, kanya

Information Desk, Mahidol University.

- - -

Marija slukker sin computer og går tidligt i seng. Der kommer ingen lyde fra de tilstødende lejligheder. Om natten drømmer hun om sin afsked med Litauen og om de sidste ord Vytautas sagde til hende, inden hun tog af sted.